

gezin dan een middelpunt worden van waar Christelijk leven en de bakermat van een gezond Christelijke actie. Mannen van naam uit binnen- en buitenland werden gaarne door den aanzienlijken man in zijn woning ontvangen, en niet weinig werd de Christelijke sfeer in dat huis en gezin versterkt en geadeld door Elouts uitnemende gade Wilhelmina Louise van Loon, die zelf ook uit de allerhoogste kringen voortkwam, maar een ootmoedige discipelin van Jezus was en die met een van liefde kloppend hart en met milde hand de zaak van het Koninkrijk Gods voorstond en ondersteunde. Daar waren mannen als Capadose, Da Costa en De Clercq welkom. Het Christendom was voor Elout en zijn voortreffelijke echtgenoot geen vorm maar wezen, en geestig is van hem door iemand getuigd, dat hij wel eens herinnerde aan het woord van Vinet en Monod, mannen die Elout had leeren kennen aan het Meer van Genève, waarmede deze hadden gewaarschuwd tegen een Christendom, hetwelk in complimentjes bestond: „De Koning der Waarheid houdt van geen complimenten, Hij wil aangebeden zijn!”

Met het Reveil en de reveilmannen heeft Elout volop meegeleefd. Zijn heele hart was er bij. Zelf had hij gedronken van het water des levens, en daarom wenschte hij zijn medemenschen, het Nederlandsche Volk voorop, te leiden naar de Bron des heils. Met Capadose, Helderling en De Liefde arbeidde hij als Bestuurslid in de Nederlandsche Evangelische Protestantsche Vereeniging, die evangelisten uitzond door het heele land, voor wie hij een vaderlijke vriend was.

Natuurlijk, want dit gold en geldt voor alle ware Christenen, was hij een voorstander van Christelijk onderwijs. Deze groote onder de menschen wilde de kleinen en kleinsten niet uitgesloten zien van het voorrecht, reeds vroeg den Heilandsnaam te hooren en aan Diens voeten te worden geleid. Met Groen van Prinsterer en enkele anderen stichtte hij de eerste vrije Christelijke School te Den Haag, in de Herderstraat. En wie verneemt den naam Elout van Soeterwoude en denkt niet onmiddellijk aan het Volkspetitionement van '78 en aan de aanbidding van het smeekschrift aan Koning Willem den Derden? Zaterdag, 3 Augustus, 's middags om twee uur, waren de vijf en twintig heeren vereenigd in een der zalen van het Paleis te Apeldoorn. Zijne Majesteit Koning Willem ontvangt de aanbieders van

het smeekschrift in eigen persoon. Eerst spreekt de vertegenwoordiger van enkele Kerkeraden uit ons land, Ds. van Son, maar dan houdt de oude Elout, — hij was toen reeds 73 jaar! — vurig en met het gansche hart zijn boeiende rede, waarop de Koning dit merkwaardige antwoord gegeven heeft: „Ik weet het, het betreft de toekomst van ons lieve Nederland, het betreft het geluk van onze dierbare kinderen.”

Hoe groot was de ontgoocheling, zooveel te grievender naarmate de verwachting werkelijk hoopvol gestemd was geweest — toen veertien dagen later het onverbiddelijk „neen” weerklonk in den vorm der onderteekening met 's Konings naam van de wet, die de minderheden onderdrukte. Gelukkig was de veerkracht van de Reveilmenschen nog niet gebroken. Een nieuwe krachtontplooiing volgde, ditmaal onder de beproefde leiding van een De Savornin Lohman. En hoe is het vertrapte plantje ontwikkeld. Het heeft zich weer opgericht, en onder den regen en den zonneschijn, onder de stormen en de windstilte van Gods hand heeft het het hoofd weer opgeheven, totdat het een boom is geworden.

De tientallen scholen zijn tot hondertallen geworden en reeds spreken we van „duizend zooveel.”

Ja, „God laat groeien,” en terecht is meer dan een dier Christelijke scholen in de Nederlandsche steden en dorpen genoemd naar den man, die dat Christelijk onderwijs heeft liefgehad met zijn nobele hart en het heeft verdedigd tegen 's vijands aanvallen met zijn welversneden pen en zijn welsprekend woord. Die man is Jonkheer Mr. Pieter Jacob Elout van Soeterwoude, wiens laatste getuigenis in het openbaar als volksvertegenwoordiger in 1887 was — hij telde toen 82 jaren! —: „Neen, gij kunt niet opheffen, niet redden, niet brengen tot een beteren toestand, ik herhaal zulks, dan door u te werpen in de armen van Christus, die kwam om het verlorene te zoeken, en wiens godsdienst, op zich zelf de hoogste zedewet, alleen in staat is om te verheffen, op te beuren, te leiden, om de vermogens te ontwikkelen, om te versterken, en alzoo te voldoen aan alle behoeften van het menschelijk leven! Mocht Regeering en Volksvertegenwoordiging zich afvragen wat te doen, of liever de wijsheid te zoeken bij Hem, die mildelijk geeft en niet verwijt, opdat een nieuwe weg geopend, een nieuwe zegen geschonken worde aan Koning en Vaderland!”

J. T.

ODE AAN ONZE KONINGIN

Hoor, hoe het machtige lied van de zee
ruischende bruist langs uw blakende stranden;
wakk'rende wind voert het wuivende mee
over uw weelderig lachende landen;
't Lied van de hoogtij in 't Vorstelijk Huis;
't Lied vol van jubel uit juichende monden,
die met een aanzwellend feest'lijk gedruisch
't Heil Koningin Wilhelmina verkonden.

Hoor, hoe het klapperend wapp'ren der vlaggen
roffelt van toren en molen en mast,
klinkt als een vroolijk uitdaverend lachen
boven het land, waar de volksvreugde wast.
't Feestelijk juichen golft ver door den aether,
cirkelend tot aan de einden van d'aard:
iedere vriend van Oranje, die weet er,
dat Koningin Wilhelmina verjaart.

Heil Koningin, dierbre Telg van Oranje,
dochter van 't roemrijke Vorstengeslacht,
dat in den bitteren strijd tegen Spanje
alles voor ons heeft ten offer gebracht;
dat in de jaren van Neerlands historie
pal stond voor vrijheid van godsdienst en recht.
Stoere bewerkers van Nederlands glorie,
aan uw geslacht is ons Neerland gehecht.

U, Koningin, zingen duizenden keelen
vanaf de grens tot aan Neerlands Noordzee,
om U hun liefd' en hun vreugd te verkonden,
blakend van geestdrift, het huldied mee.
Hoor, hoe het aanzwelt in rytmisch bewegen,
daverend dondert langs water en wei
't schalt op Uw feestdag U jubelend tegen
„Onze geliefde Vorstinne zijt Gij!”

H. W. AALDERS